

Марія Слєзенчук

(13 р., Бучанський центр позашкільної роботи, м. Буча, Київська обл.)

I обернутися не встигнеш...

У народі кажуть: «Завтра настане, не встигнеш обернутися». Метафора? Сашко Кривенко теж так думав. Але, обернувшись одного разу, він побачив не сьогодні і не завтра, а... наступний рік?!

12:28, субота, Майдан

– Сашко-о! Йди сюди! – почув я крик із натовпу.

Я намагався проткнутися крізь натовп майданівців на поклик моого друга. Нарешті я побачив його. Давно не бачилися! Ми потиснули руки.

– Ти де був? – почав докучати Захар. – Я тут стирчу уже тиждень, а ти вдома сидиш!

– У мене були невідкладні справи, – захищався я.

– Які ще «невідкладні справи»? – скептично насміхався друг. – Знайти пару друзів на сторінці ВК – то дуже важлива справа, звісно, встановити додаток «Битва титанів» – ще важливіше...

– Я мав на увазі хатні справи, – відмахнувся я, – рідним допомагав.

– Ну гаразд вже, ходімо, – здається, Захар мені не повірив, але це вже байдуже.

Я пішов за найкращим другом, і нарешті ми опинились у Київській палатці.

– Дивись, – навчає він мене, – тут ти спатимеш, тут лежать наші речі, тут ми з хлопцями у покер гратимемо...

– А з якими хлопцями?

– З Вітькою, з Митьком та з іншими зірвиголовами.

– Ясно.

– Тут наш розпорядок, – продовжив Захар, – ми складали. Можеш роздивитися.

Я почав вивчати папірець, що висів на стіні. Мене зацікавив пункт «14:00 – обід».

– Обід на халяву! – зрадів я.

– Він-то на халяву, але не піцою ж годуватимуть, – пробурмотів Захар.

– Я більше гамбургери люблю, – заспокоїв друга я.

– Та ну тебе... – відмахнувся той.

17:40, субота, Майдан

Вітька, Митько та інші хлопці – то мої однокурсники, які теж були раді бачити мене. Ми вже і Гімн України

співали з ними, і барикади будували, і в покер грали, чого тільки не робили. Зараз половина нашої компанії за вечерею пішла, а інші, і я серед них, зараз сиділи в наметі й грали вже не в покер, а в дурня.

Раптом до нас забігає Захар і, розмахуючи якоюсь палицею, кричить:

– Швидше! Усі сюди!

Я не розумію: що таке?! Я голодний, а він тут без моєї порції прибіг. Але, мабуть, сталося щось важливе, бо такі, як ми, обід не пропустять. Ми з хлопцями вибігаємо з палатки.

– Що таке? – хтось питав.

– Беркутівці прибули! Вони нас відтісняють! – швидко пояснює Захар.

Хм, щойно прибув, а вже розпал подій! Що ж, непогано.

Юрбою, що відтісняє всіх зі шляху, ми пробиваємося в гущу подій. Міліція зі щитами відтісняє повстанців, але ніхто покидати майдан не хоче. Через деякий час починається бійка. І в самому її жерлі виявляємося ми. Ні, я, звичайно, не люблю бійки, але захищати свій народ – то святе діло. Отже, наша юрба з титулом «найхоробріші» б'ється проти міліції, як тільки можна: руками, ногами, головою врешті-решт. Я даю по пиці одному з міліціонерів, і до мене приєднуються мої друзі.

Так, у запалі, я не відразу помічаю, що Захар тягне мене кудись убік.

– Сашко, треба йти звідси! Вони вибухівки принесли! Зараз будуть кидати!

– Що? Які вибухівки? – зараз я думаю лише про те, як дати відсіч тому дайшнику, що загрозливо йде на мене з якимось неопізнаним предметом у руці. А Захар продовжує мене кудись тягнути.

Раптом ячу недалеко від себе вибух і чиєсь налякані крики. Мені стає все зrozуміло, і я кидаюсь подалі від того місця, за Захаром. Але зачіпляюсь за щось і падаю. Намагаюся встати, але біля мене лунає вибух. Я нічого не чую й не бачу. Прекрасний перший день!

???, невідомо коли, невідомо де

Я відкриваю очі й встаю. Цікаво, що вчора сталося? Пригадую події, і мені аж моторошно стає. Я намагаюся щось роздивитись, і поступово мені це вдається. Я бачу... майдан? Але ні людей, ні наметів на ньому немає. Невже?... Я починаю здогадуватися, що вчора сталося. Ми зазнали поразки. Як це можливо? Це ж...

– Ти що тут робиш? – раптом хтось питав мене.

Я обертаюсь і бачу дівчину років п'ятнадцяти, що стоїть і дивиться на мене.

– А що, не можна? – відповів я якось розгублено.

- Усі хлопці, як ти, уже на Донеччині воюють!
- Чого це вони на Донеччині? – я нічого не зрозумів.
- «Чого-чого! Країну захищають! А ти тут і досі сидиш! Тільки ж учора Майдан зачистили!
- Хто? Беркутівці?

Дівчина подивилась на мене таким поглядом, ніби я з глузду з'їхав. Потім почала щось белькотіти про те, як мені не соромно розігрувати її.

- Іди геть, дівчисько, це – лише мій сон! – зробив висновок я.

Вона дивилась на мене ще декілька секунд, а потів розвернулась і якомога швидше пішла з Майдану, увесь час боязко озираючись у мою сторону. Вважає, що я божевільний. Ну й нехай.

Але щось не так. Це був однозначно не сон, але що ж тоді? Я озирнувся навколо, намагаючись знайти якусь підказку. І знайшов її. Це був великий плакат, що поздоровляв: «З Новим 2015 роком!».

«Майбутнє», – подумав я. Це було єдине, що я міг подумати.

17:32, невідомо коли, поблизу Майдану

Зовсім засмучений, я йду вулицею. Не так давно навідався додому – виявляється, що батько на Донеччину поїхав, а мама переїхала кудись, гадки й не маю, куди. Вона вже давно задумала переїзд, але раніше здійснити її його не вдавалося. Переїхала-таки.

Раптом мене хтось узяв за плече.

- Збираємося не на Майдані, а на сусідній вулиці!
- Для чого? – не зрозумів я. Біля мене стояв якийсь юнак приблизно моого віку.
- Москалів бити! На Донеччину!
- Тоді я з вами, – вирішив я. – Невже Росія напала?! Так я й думав, що Путін учепиться за Україну!
- Покажи запрошення, – зупинив мене юнак.
- Та я... Загубив його. Але ж це не так важливо!
- Добре, ходімо вже, – погодився юнак.

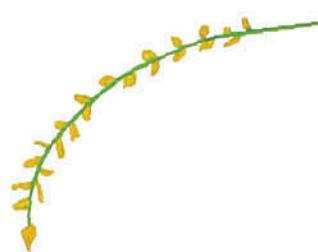
Ми пішли до машин, біля яких нас чекало багато військових.

16:15, неділя (якищо вірити розмовам), поблизу Донеччини

Тут ніхто нікого не знав. Це був загін із добровольців, що їхали на Донеччину, тому мене відразу узяли до них. Поки ми їхали, я розпитував у різних хлопців подробиці.

- Невже ти не знаєш, що сталося після Майдану? – спітав мене якийсь хлопець.
- Знаю, але хочу більших подробиць, – ухильно відповів я.

Мені з усіма подробицями (які я так ненавиджу) розповіли про те, як Януковича скинули, як Путін Крим заарбав, і що на Донеччині тепер. Довелося слухати. Не казати ж їм, що я щойно позавчора дізнався, який сьогодні

рік, і поняття не маю, що сталося, і що я, власне, з минулого. Але коли дійшло до того, у якій хвилині який постріл був здійснений на Донеччині, я вирішив, що з мене досить, і зробив вигляд, що зацікавлено читаю якусь книжку про якусь там римську війну (і знову-таки з подробицями!). Видно, ці хлопці добре готувалися до війни. А я що? Тільки на Майдані й вмію стояти. Ну нічого, із автомата я гарно стріляю.

16:21, понеділок, Донеччина

Приїхали!

Нарешті! Нашу компанію добровольців прийшли зустрічати старші хлопці у військовій формі. Я подумав, що мені б не завадило придбати таку. Нас повели до табору на кордоні – там стояли намети різної величини. Недовго думаючи, я чкурнув у найбільший.

– Ти куди поперся? Це мій намет! – почулося ззаду.

Я обернувся. Там стояв хлопець, мій ровесник, зі світлим чепурним волоссям.

– Чому це він твій? – здивувався я.

– Бо я його побачив перший.

– І що з того? Я його перший зайняв. Значить, мій.

– Мій!

– Кажу ж, мій.

– Давай постріляємо, – раптом сказав хлопець.

– А я думав, зараз поб'ємося.

– Хто стріляє влучніше, тому і дістанеться намет.

Ми розповіли про свій намір друзям, і вони підготували нам ціль: намалювали декілька кіл, як для дартсу, на дереві. Ми взяли два автомати (які нам брати ніхто не дозволяв!) і стали цілитися. У результаті вийшло, що мій русавий недруг таки влучив один раз у це дерево, а я – жодного.Хоча обидва рази я майже влучив!

– Намет мій! – задоволено сказав русько (а що? звучить!).

Тут я не витримав. Я ж так хотів потрапити в той намет. І що ж я зробив? Звісно, битися поліз. І ось ми вже катаємося по землі, усі в грязюці, і лупцюємо один одного. До добра це не довело – великий намет не дістався нікому з нас, автомати в нас забрали (не можна стріляти без дозволу!), і залишилися ми ні з чим.

13:08, вівторок, Донеччина

Минув уже тиждень відтоді, коли я прибув на Донеччину. Стріляти нас навчили, а про ту витівку і взагалі забули. І ось тепер я в загоні передовиків іду «москалів бити», як тут усі кажуть. За плечима в мене – рушниця, на плечах – новенька військова форма. Звісно, після сьогоднішнього походу вона вже не буде виглядати такою новенькою, але усе одно – круто!

Недалеко від кордону починається обстріл. По нас стріляють! Але ми хоробрі хлопці, ми не здаємося (Укра-

їнці не здаються!). Ми ховаємося в надійне місце й починаємо також вести обстріл. Здається, я вже підстreliv kогось. Позбавляти життя ворога – це... весело?! Як це називалося? Музика куль (Гоголь)? Щось схоже.

Я в запалі й не помічаю, як відходжу доволі далеко від нашого загону. Вони гукають мене назад, але раптом біля мене щось падає. І вибухає.

«Знову?! Так і звикнути можна!» – це були мої останні думки перед тим, як я впав на землю. Чи не впав?...

???, поняття не маю де й коли (знову!)

Прокинувшись, я відразу зрозумів, що це не кордон. І не Майдан точно. Хоч усе було в тумані, я відразу це зрозумів. Навколо мене стояли якісь напіврозвалені будівлі якогось забутого міста. Тепер мене не лише в часі кидає, а й у просторі. Цікаво! Тепер єдине, що мені залишається, це знайти людей у цьому кам'яному лісі.

Ідучи вперед, я раптом почув чийсь голос:

– I rozпочалася п'ятирічна слов'янська війна. Багато крові пролилося тоді, багато славних воїнів загинуло.

Я пішов на голос і вийшов на велику вулицю. Там, сидячи біля одного з під'їздів, читала книжку якась жінка, а навколо неї зібралися підлітки. Я прислухався.

– I дійшло діло до того, що мала початися ядерна війна. Не сподобався такий розклад подій ні Америці, ні Європі, і вони стали на сторону України. Люди казали російському президенту: «Принеси цю війну! Постраждає мирне населення!». Але він їх не слухав. Повстали прості люди, політики й уся Росія проти президента – і скинули його. Але між політиками почалися міжусобиці, і не могли вони дійти згоди. Так розпалася Росія на удільні території. А Україна процвітала...

Тут я задумався. Чи правда те, що вона говорить? І чому вона розповідає в стилі «Історія України. Посібник для середньої школи»? Проте друге питання не було важливим. Я обдумував перше питання, ідучи по вулиці далі. Цікаво, Україна це чи Росія? Чи «удільні території Росії»? Міркуючи над цим питанням, я йшов далі й далі. Почувши раптом якийсь звук позаду, я обернувся. І ніби якась хвиля накрила мене. І знову ожило місто, з'явилися люди, з'явився... Майдан? Знову кидки в просторі й часі. Але тепер я побачив, що був мій рідний час. На Майдані стояли люди, як і повинно бути.

– Сашко-о! Де ти був? – до мене біг Захар.

І в цей момент мені здалося, що Україна обов'язково переможе.

